

PENTRU PUȚINUL CÎNTEC...

Spectacol-coupé

Teatrul de Stat din Oradea

Regia : MAGDA BORDEIANU.

Scenografia : VALERIU CRISTIAN.

CERȘETORUL

SAU CÎNELE MORT

de Bertolt Brecht

În românește de PETRE STOICA.

Interpreți : RADU VAIDA, LIVIU ROZOREA.

PICNIC PE CÎMPUL DE LUPTA
de Fernando Arrabal

În românește de ALEXANDRU BACIU.

Interpreți : MIRCEA CONSTAN-

TINESCU, LIVIU ROZOREA, ANCA

MIERE-CHIRILĂ, RADU VAIDA,

VIOREL CORNEA, BALTAZAR

IUHAS, PAVEL MAIER.

„Coupé“-ul orădean (o simbioză, cu obscură intenție, între Brecht și Arrabal) ne-a dezamăgit. Oricît de antirăzboinic era mesajul spectacolului (deci o problematică de mare interes), tentativa regizoarei Magda Bordeianu, de a ne releva un punct de vedere personal, n-a reușit. Intențiile acestei profesioniste au rămas obscure și din cauza unor pripeli în munca de pregătire a spectacolului. Scenografia a fost punctul cel mai slab al acestei prezențe orădene. Actori merituoși au pierdut șansa de a fi remarcați, înscriindu-se într-un joc fidel viziunii directorului de scenă și (poate) tocmai de aceea, lipsit de personalitate.

LA DOI PAȘI, ORAȘUL

de Iosif Costinaș

Teatrul Național din Timișoara

Regia : EMIL REUS.

Interpreți : DANIEL PETRESCU,

ION HAIDUC, TRAIAN BUZOIANU,

GEORGE LUNGOCI, DUMITRU

CRIȘAN.

O deziluzie completă ne-au oferit (spre sincerul nostru regret) reprezentanții Naționalului timișorean.

Un text văduvit de orice calitate, subdezvoltat artistic, prefațat cu tupeu de însuși autorul său, un debutant care a ținut să ne spună că „am văzut cu propriii-mi ochi cită literatură dramatică uscată, convențională, de circumstanță s-a scris, se scrie, se publică și se joacă și care, în mare măsură, alungă publicul din sălile de spectacole. Dar totodată, la antipod“ — oh, da, la antipod — „artiști ai cuvîntului, într-adevăr conștienți de menirea lor, țin piept cu o superbă dirzenie imposturii și inflației de cuvinte. Din fericire, și unii dintre aceștia sînt publicați ori jucați, scrierile lor întreprinzînd gustul și dragostea publicului pentru teatru, pentru fluxul de idei și de sentimente pe care acesta trebuie să-l transmită“.

Iosif Costinaș își denumiște producția așa-zis dramatică un *teatru al firescului*, avînd și ambiția de a deveni deschizător de drumuri. Actorii — victime ale textului și ale unei mizanscene care nu știe să găsească un cod de comunicare scenică — au evoluat într-un cadru scenografic ce ar putea rămîne, pentru un altfel de spectacol, realmente interesant.

Paul Tutungiu

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

Profesorul Mircea Mancaș a implinit 75 de ani. *Îi adresăm vechiului și statornicului nostru colaborator cele mai calde urări de bine, din partea întregului colectiv redacțional!* ● Paul Fîndrihan ne informează că, la Piatra Neamț, a avut loc premiera spectacolului Dulcea ipocrizie a bărbatului matur de Tudor Popescu, în regia lui Eduard Covali și scenografia lui Vintilă Făcăianu. *Ne-am împăcat, așa-dar, Paul Fîndrihan?* ● A apărut nr. 50 al „Caie-

tului Teatrului Național“

● Teatrul de păpuși din Cluj-Napoca implinește în curînd trei decenii de activitate. *La mulți ani, păpușarilor!* ● Teatrul Giulești, care promovează consecvent dramaturgia originală contemporană, a început repetițiile cu Echipa de zgomote de Fănuș Neagu (regia, Alexa Visarion) și Noaptea pe asfalt de Theodor Mănescu (regia, Tudor Mărăscu). *Suratele bucureștene care se plîng că nu găsesc piese bunc ar trebui să ia aminte.* ●

Revista „Vatra“ publică în numărul 2 (februarie 1980) un foarte interesant dialog Marin Sorescu-Ioan Tudoran. *În același număr, Ion Calion semnează un pertinent și curajos articol pe probleme de teatru, intitulat „La Bacău, actori și critici“* ● Teatrul de Stat din Arad are un nou director: Ovidiu Cornea. *Îi dorim, la început de drum, înțelepciune și răbdare.* ●

(Continuare la p. 34)

DORU MOTOC : „Aș fi foarte fericit dacă stimații colegi ar încerca să discute piesa citită și nu să-i impună acestui text idei dramaturgice mai mult sau mai puțin interesante. Dacă ar fi să ne raportăm la modalitatea de construcție, piesa lui Naghiu ar putea fi socotită, în mod fals, ca un text de avangardă. Piesa lui Naghiu este, din acest punct de vedere, chiar cuminte. Ea nu constituie un element de discontinuitate. Lucrarea de față este un poem și totodată un pamflet. Pe de altă parte, am senzația că Naghiu a tras cu tunul după vrăbii. Sigur că se poate scrie și teatru de replică. Chiar plăcut. Dar ajunge oare aceasta pentru un spectacol de teatru ?”

LAURENȚIU ULICI : „Vă mărturisesc că am un moment de stînjeneală în legătură cu folosirea cu prea multă ușurință a unor idei despre mit și demitizare. Eu întreb școlărește : care mit ? S-a spus aici : adevăr istoric. Eu întreb : care ? Decorul piesei lui Naghiu este tragedia greacă veche, în care intră un om. El nu este accentul piesei, ci actorul piesei. În această piesă există o tragedie jucată de niște oameni care n-au nici o secundă impresia că trăiesc o tragedie. Unul din sensurile interesante ale piesei ar putea fi condiția teatrului. Toată piesa aceasta este o cădere a tragicului în derizoriu. Tragicul este irepetabil, iar ce fac personajele în text este foarte repetabil.

Un alt registru al textului este tentativa parabolei. O parabolă însă, pentru a rămîne ca atare, trebuie să nu aibă nici un element în plus. Naghiu a fost furat de plăcerea de a spune niste lucruri cotidiene. Textul este scos în felul acesta din parabolă. Mai există un registru în prolog. De la prolog la actul trei, este o prăpastie. Actul trei încearcă prea tirziu o recuperare. Este de fapt o revigorare a tragicului uman prin inventarea inversului său. Textul are lungimi nefirești. Asta nu ne împiedică să remarcăm că Naghiu este un calofil. Tipul lui de construcție dramaturgică nu este de avangardă : e un text Diderot, de la cap la coadă, numai că la Naghiu nu se vede teza. Apropo de umor : pe Naghiu nu-l prind glumele groase. Dacă tonul a fost în seara aceasta mai violent, este pentru că toți am venit aici cu sacul la pomul lăudat”.

IOSIF NAGHIU : „Cred că răspunsul cel mai potrivit, la întrebarea lui Chitic, l-a dat tovarășul Tornea. Citind textul, nu întîmplător l-am imitat pe Caragiu. Faptul că personajul Agamemnon poate fi interpretat în fel și chip nu mi se pare a fi o problemă interesantă”.

Mircea Rareș

Replica serii : „Ce fel de tip este Agamemnon, ce fel de erou al epocii noastre ?”

telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“●telex-,,teatrul“

(Continuare din p. 30)

Eleva Corina Șchiopu din Timișoara, răspunzînd apeluului nostru, ne-a trimis un exemplar din almanahul „GONG '80”, care nu se mai găsește la chioșcuri. Îi mulțumim și îi promitem că nu vom uita să-i trimitem Almanahul „GONG '81”, așa cum ne-am angajat. ● Din emoționanta scrisoare a elevei Corina Șchiopu mai aflăm, printre altele, că idolul ei, Dem. Rădulescu, s-a născut (dacă ar fi să ne luăm după „Dicționarul actorilor de film”) la 31 septembrie 1931. Cum luna septembrie are numai 30 de zile, grațioasa noastră corespondentă se întreabă dacă Dem. Rădulescu s-a născut, într-adevăr. Spre deosebire de dumneaei, noi ne întrebăm dacă nu cumva s-a născut de mai mul-

te ori, că prea e prezent în multe locuri deodată.

● Teatrul de păpuși din Oradea prezintă spectacolele Cinci băieți, toți isteți de Emanoil Engel, după Clemens Brentano (secția română) și Dulcea farfurie zburătoare de Gianni Rodari (secția maghiară) ● De la păpușării botoșăneni aflăm că repetă Biroul detectivilor particulari de Ryszard Raduszewski, în regia lui Ion Puiu Stoicescu și scenografia Irinei Borovski. ● FAIMA mulțumește tuturor celor care au răspuns invitației noastre de a formula observații critice și de a face sugestii cu privire la „Almanahul GONG”. Mulțumește în special lui Mihai Petrovici, ale cărui sugestii vor fi luate în seamă. ● Și, fiindcă vent vorba despre al-

manah, așteptăm la redacție fotografiile, cit mai multe fotografii din spectacolele teatrelor de pe cuprinsul țării. Ne sînt foarte necesare pentru ilustrarea almanahului „GONG '81” ● Ștefan Lenkisch și Costel Popovici au scris o piesă pentru marionete și o repetă la Teatrul „Țăndărică”. Piesa se numește Borboacă. ● Actrița Tina Ionescu-Demetrian de la Teatrul Național e prezentă în librării, cu volumul de versuri „Această albă, simplă floare”. ● Debut editorial al dramaturgului Nelu Ionescu. Găsim în librării volumul său „Pledoarii”. ● Ioan Ieremia repetă, la Teatrul Național din Timișoara, piesa Mobilă și durere de Teodor Mazilu. ●

(Continuare la p. 80)

VIITORUL ROL

COCA BLOOS

Absolventă a Facultății de istorie-filozofie, Coca Bloos renunță la meseria pentru care se pregătise, în favoarea pasiunii pentru teatru, pe care și-o descoperise în anii de studenție, jucind în formații de amatori. Alegere confirmată, dealtfel, de succese și premii : pentru rolul Magda Minu din *Ultima oră* de Mihail Sebastian și pentru recitalul *La lecție* de Marin Sorescu. În 1973, intră în trupa Teatrului de Nord din Satu Mare. Aici s-a impus cu Ioana (*Acești îngeri triști* de D. R. Popescu), Maria (*Oțelul*, dramaturgie după C. Chiriță), Femeia (*Războiul vacii* de Roger Avermaete), Carol al V-lea (*Martin Luther și Thomas Münzer*) ș.a. Din 1977, face parte din colectivul Teatrului Dramatic din Brașov, interpretind : Ada (*Maria și copiii ei* de Osvaldo Dragún), Celia (*Mofturile Belisei* de Lope de Vega), Luminița (*Fluturii cenușii* de Emil Poenaru), Duffy (*A cincea lebedă* de Paul Everac — distins cu premiul pentru cea mai bună interpretare a unui rol feminin la Fes-

tivalul de teatru contemporan, ediția a II-a, 1979). Ca și alți actori care au venit spre teatru cu un plus de maturitate, siguri pe vocația lor, dar fără pregătire de specialitate, Coca Bloos a depășit handicapul diletantismului prin efort îndrjit, prin perseverență, prin antrenament profesional riguros. Regizorii care au distribuit-o (Mihai Raicu, Al. Tocilescu, Mircea Marin și Eugen Mercus) au dirijat acest antrenament și au ajutat-o în descrierea lumii lăuntrice a personajelor.

La Teatrul Dramatic din Brașov, în regia lui Mircea Marin, au început repetițiile la *Jocul de-a vacanța* de Mihail Sebastian; rolul Corinei va fi interpretat de Coca Bloos.

„Mă aflu la a doua întâlnire cu Mihail Sebastian; Corina și Magda Minu mi se par legate prin dorința de evadare din cotidian. Un rol frumos, generos, mai dificil decît pare : prin replica sprinteră trebuie să se străvadă ideea piesei, și anume, căutarea fericirii. Personajele lui Sebastian, aderind, fiecare în felul său, la «jocul» propus de Ștefan Valeriu, încearcă să răspundă la întrebarea «ce este fericirea». Corina este însă aceea care reorchestrează întreaga partitură; sensibilitatea și melancolia ei modifică tonalitatea a ceea ce fusese o simplă glumă, datorită ei, vilegiaturistii reuniți întimplător la Vila Weber se descoperă ca oameni animați de dorințe, pasiuni, idealuri. Ceea ce este minunat în aventura acestor adulți aflați dincolo de vîrsta iluziilor este faptul că ei ating, pentru o clipă, starea de ingenuitate. Învățîndu-i să ia convenția în serios, hrănindu-le plăcerea de a se travesti sufletește, Corina nu numai că le dăruiește o călătorie pe tărîmul tinereții, dar le și restituie încrederea în sine. E o regenerare spirituală, care-i va ajuta să realizeze că se pot încă apăra și că pot rezista blazării, uzurii, micilor sau mai marilor loviturile ale vieții“.

telex-,,teatrul“ ● telex-,,teatrul“ ● telex-,,teatrul“

(Continuare din p. 34).

La teatrul „Victor Ion Popa” din Birlad a avut loc premiera piesei *Hagi Tudose* de B. St. Delavrancea, în regia lui Const. Dinischiotu. Cu acest prilej, regizorul a fost sărbătorit la a 30-a aniversare a activității sale teatrale. ● Am primit de la o cititoare a revistei noastre, Margareta Martinovici din București, o foaie de sondaj, difuzată de Teatrul Națio-

nal din București, prin care spectatorii sînt invitați să-și spună opiniile. Cititoarea noastră are unele nedumeriri. De pildă, ne roagă să-i sugerăm ce opinie ar putea avea despre repertoriul de la Sala Mică, dacă aici, din cele șapte titluri enumerate, se joacă doar trei. Același lucru despre repertoriul sălii Atelier : din cele șase titluri, se joacă tot doar trei. În sfîrșit, o nedume-

rește proiectul de repertoriu al stagiunii .1980—1981. Sînt anunțate șapte titluri de piese clasice. Ultimul punct al proiectului de repertoriu sună așa : „Repertoriul va mai cuprinde și piese românești de actualitate“. A-veți dreptate, tovarășă Margareta Martinovici. E greu să formulezi o opinie despre ceva care încă nu există !

FAIMA